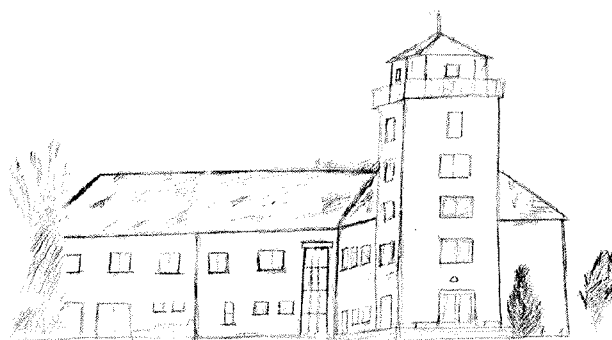
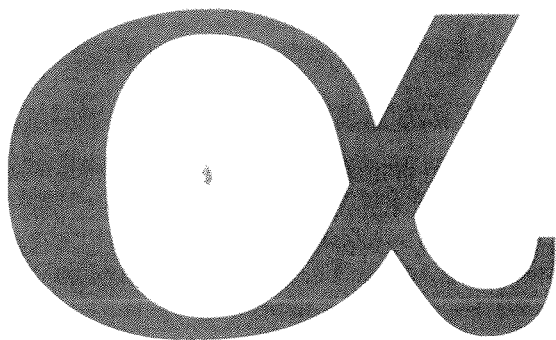

X. évfolyam 8. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2009. március

Vastaps

Mindannyian a szalagavatói lázban égtünk még, mikor az I. Szentendrei Jótékonyági Bálra kaptunk meghívást az ABBA zenére készített táncunkkal.

Azonban akadt pár probléma is: kevés időnk volt a január 17-én (szombaton) megrendezett bálig, ezen kívül a koreográfiát is át kellett dolgoznunk, mivel nem kaptunk engedélyt arra, hogy az egész osztály megjelenjen a bálon. Előtte való héten keddig, a „bejárásnak” nevezett eligazításig, azonban nem volt tisztázott a megengedett létszám.

Ekkor kiderült, hogy csupán 16 embert, azaz 8 párt szeretnének a rendezők. Igen ám, de ez nálunk gondot okozott, hiszen aki látta a táncunkat, az tudhatja, hogy a miénk egy show-tánc, amiben párok csak maximum 15-20 másodpercekre voltak... Az osztály összetartó erejét tükrözi, hogy nem rendeztünk nagy veszekedést abból, hogy ki menjen, és ki maradjon! Ezek után

ismételten elkértük a testnevelés órákat (Köck tanár úr nagy bánatára) és a héten kétszer próbáltunk.

A térformákat is át kellett dolgoznunk, hiszen már az elején tudtuk, hogy egy fiú nem vállalja a fellépést. Nagy nehezen mindenki rögzítette magában az új helyét, majd pénteken kiderült, hogy két társunk betegség miatt (39 - 40 fokal lázzal feküdtek otthon) nem tud jönni. No, de mire ez kiderült, nem volt időnk újabb próbát szervezni, így pénteken 4-kor úgy mentünk a Városházára megnézni a fellépő helyet, hogy nem tudtuk mi lesz. Arra számítottunk, hogy ekkor próbálhatunk a sátorban, de az még építés alatt állt. Csak arra volt idő,

hogy a maradék reményt is elfojtsa bennünk a látvány. Deszkákból összeácsolt padlót találtunk a helyszínen, pedig nekünk ki kell használnunk azt, hogy csúszik a talaj, és néhány lánynak le is kell ülnie a földre. A másik problémánk az volt, hogy nem tudtuk elképzelni, hogyan fűtik majd fel a sátrat annyira, hogy ne fázzunk meg a vékony harisnyánkban, szoknyánkban és a rövid ujjú felsőkben. Végül megegyeztünk abban, hogy mi is megyünk a 12.b-vel szombaton 7 órára, amikor

is lehetőséget kaptunk a tényleges próbára.

Szombaton a zenénk nagy nehezen fél 8 körülre megérkezett, így tudtunk próbálni egy kicsit. A program szerint mi az egyik szünetben, $\frac{3}{4}$ 10 körül kerültünk volna sorra, de csúszás történt, így kezdtünk kicsit izgulni, hogy talán nem is marad ránk idő. De a bánatunkra gyógyír volt az ajándékba kapott bonbon és üdítő! Végülis előadtuk a kö-

zönség által szabadon hagyott óriási téren a táncunkat. Sajnos meg kellett állapítanunk, hogy ekkora helyen az egész osztály is elférhetett volna az eredeti koreográfiával. Köszönjük a sok tapsot, a biztatást és a lehetőséget arra, hogy újra előadhattuk a hónapok alatt nagyon megszeretett produkciónkat!

Nagyon sajnáltuk, hogy az eligazításon elhangzott „kérés” szerint fél 11-ig el kellett hagynunk a helyszínt, mert az Aranyláng Tánczenekar által játszott zenében nem igazán a báli muzsika, hanem a sokunk által szeretett retro stílus volt az uralkodó.

Nyitótánc – még egyszer

A szalagavató sikerére való tekintettel lehetőséget kaptunk, hogy a január 17-én tartott városi jótkony-sági bálon ismét előadhassuk táncainkat. Ez azért is nagy megtiszteltetés, mert az estét hagyományte-remtő szándékkal rendezték, a terv szerint minden évben más gimnáziumok végzős diákjai lesznek a fellépők, és először ránk esett a választás.

A műsorra – helyszűke miatt – válogatott párokkal

készültünk. Míg a vendégek a díszteremben vacso-ráztak és az operaénekesek műsorát hallgatták, mi az udvaron felállított sátorban próbálhattunk. A tánc-

nak kijelölt tér azonban új kihívás elé állított minket, hiszen a földre szőnyeg volt terítve, ami kissé meg-nehezítette a mozgást és sajnos a mozdulatok szép-ségén is rontott. Mivel nem volt se színpad, se túl meleg a kerti sátorban, reszketve és némi aggoda-lommal vártuk a fellépést, különös tekintettel arra, hogy a párok száma miatt a koreográfiát is át kellett írunk. A nyitótánc az angol keringő volt, amitől a közönség is kedvet kapott egy kis mozgásra, majd a rövidített változatú charleston és az a-sok ABBA mixe következett. Végül is mindegyik produkció jól sikerült, amit az is igazolt, hogy a közönség szinte az egész műsort végigtapsolta. Valóban megérde-meltük az elismerést, hiszen sokan betegek voltunk és Krisztián szó szerint „lázban égett” a bemutató alatt is. Itt a mi feladatunk véget ért és átadtuk a „parkettet” a vendégeknek, akik éjszakába nyúlóan mulattak.

Az este összességében jó hangulatban telt el – megünnepeztük Olivér születésnapját is –, és nagyon örültünk, hogy lehetőségünk volt még egyszer kiállni és megmutatni, mit tudunk.

Kun Enikő 12.b

A példaképem

A példakép nagyon fontos az ember életében, hiszen ha van az életünkben egy olyan ember, aki-re szeretnénk hasonlítani, akkor mindig lebeg a szemünk előtt egy cél is, amit el szeretnénk érni.

Egy gyermek számára első példaképei a szülei, hiszen velük van a legtöbbet, őket ismeri a legjob-ban és ezáltal felnéz rájuk. Aztán ahogy elkezd ovi-ba járni, már lehet, hogy szeretne olyan lenni, mint az óvó néni, később pedig a tanító nénit, majd a tanárait állítja példaképnek maga elé. Végül pedig, akik sporttal, vagy művészeti tevékenységgel fog-lalkoznak, ők egy sportolót, művészt, híres embert állítanak példaképnek.

Én is egy sportolót állítottam magam elé példa-képnek, de nem azért, mert én is sportolok, hanem azért, ahogy Ő él, és ahogyan elérte a céljait, szá-momra az példa értékű.

Berki Krisztiánnak hívják, s mellel az uno-katestvérem. Budapesten született 1985. március 18-án. A tornasporttal ötéves korában ismerkedett meg, egy véletlen folytán. Első edzőjének édesapja

ugyanis éppen a velük szemközti házban lakott, és ő figyelt fel rá. Láta, ahogy Krisztián a kertben ci-gánykerekezik. A fia figyelmébe ajánlotta, aki lehív-ta a tornaterembe, ahol elkezdte a pályafutását.

Már 5 évesen is kitűnt társai közül ez a csöppnyi fiúcska. Mivel Zuglóban laktak, a szülei a Központi Sportiskolába hordták. Itt ismerkedett meg a torna alapjaival, s egyben meg is szerette a tornát. Már akkor példaértékű volt, hogy naponta először egy, aztán ahogy látták edzői a tehetsége kibontakozá-sát, több edzésre is járt, s persze mellette tanult is.

Nyáron, amikor a többi gyerek élvezte a VAKÁ-CIÓ nyújtotta szabadságot, Ő akkor is edzőtábor-ban volt, s hatalmas szorgalommal és kitartással edzett. A sok munkának meg is lett a jutalma, hi-szen sorra nyerte a versenyeket. Még az sem vette a kedvét, amikor az edzések során a bokája tönk-rement, így hamar kiderült, hogy sem talajon, sem ugrásban nem érhet el jó eredményt. Ugyancsak a tenyerén keletkezett sérülések okozták, hogy le kel-

lett mondanía a gyűrűről és a nyújtóról, így maradt egy szer: a ló. Legtöbb sportoló, ha ennyi sérülés éri, már inkább feladta volna, de Ő szeretett volna a dobogó legfelső fokára állni, így nem adta fel. Ma már a lólengés kétszeres Európa Bajnoka és világbajnoki 2. helyezéssel is büszkélkedhet. Ő ezt azonban nem teszi, hiszen megmaradt annak a szerény, illedelmes, kedves fiúnak, aki mindig is volt. Még ilyen sok siker és győzelem után sem „szállt el”, ahogy ezt szokták mondani, hanem megmaradt annak az egyszerű, jólelkű fiúnak, ahogyan őt én mindig is ismertem. Példa értékűnek tartom azt is, ahogy az egyszerű családját szereti, tiszteli, segíti, s minden adódó alkalmat megragad, ha bárhol is nyilatkozik, hogy megköszönje a családjának az eredményeit, hiszen ahogy Ő mondja, nélkülük nem érhetne volna el azokat.

2008-ban egy hatalmas csalódás is érte, mivel „csak” 2. lett a Világbajnokságon, ezért nem juthatott ki Pekingbe az Olimpiára, ami minden sportoló álma. Csalódott volt és kicsit szomorú, de mégis azt mondta, ha a Világ Tornaszövetsége így gondolja, hogy Ő ne vegyen részt az Olimpián, mint versenyző, akkor ennek így kell lennie, de elmegy majd nézőnek. Viszont egy sérülés következtében erről is le kellett mondanía. Ekkor viszont azt mondta, hogy egyáltalán nem csalódott, hiszen biztosan nem véletlen, hogy nem juthatott ki az Olimpiára, sem versenyzőként, sem nézőként, mert Isten ezt

Az **Apáczai Kiadó** ebben a tanévben is meghirdette a 3. 4. 5. és 6. osztályosoknak az **Országos Fogalmazáspályázatát**. Ebben a tanévben „A példaképem” címmel lehetett fogalmazást készíteni. Ez a téma sok gyermeknek tetszett, mert több mint 300 pályázat érkezett be a kiadóhoz. 2009. január 30-án az Apáczai Kiadó budapesti székházába hívta azokat, akik a korosztályukban a legjobb tíz közé kerültek. Szerencsére én idén is meghívást kaptam, s nagy izgalommal vártam, hogy a tavalyi 7. helyezésem után, sikerül-e ebben az évben jobb eredményt elérnem. Nagyon örültem mikor meghallottam, hogy én lettem a 4. Könyvet és oklevelet vehettem át, s mint mindig, most is finomságokkal várta a kiadó valamennyi résztvevőt. Sajnálom, hogy jövőre már nem indulhatok ezen a versenyen, mivel csak 6. osztályig lehet részt venni rajta.

Sipos Zsófia Alexandra 6.a

így akarta. Pedig sokak szerint éremesélyesként vehetett volna részt. Ő azonban nem adja fel álmait, azóta is sorra nyeri a versenyeket és készül a következő Olimpiára.

Remélem sikerül Neki kijutni és ott a legszebb, legcsillogóbb érmét elhozni, mert aki ennyi akarat erővel rendelkezik, s az Őt ért kudarcok után is ilyen elszánt, az megérdemli a győzelmet és az elismerést.

Azért választottam Őt, mert büszke vagyok rá. Igaz, hogy én nem vagyok sportoló, de úgy gondolom, hogy a Krisztiántól tanult szorgalmat, kitartást, szerénységet, kedvességet, jószívűséget az élet bármely területén kamatoztathatom majd.

Sipos Zsófia Alexandra 6. a

Kiszely Andrea tanárnő

Hódmezővásárhelyen születtem és ott is nőttem fel. Édesanyám szlovák, az ő családja a lengyel határ mellett él. Édesapámmal, - aki magyar - Pozsonyban a főiskolán ismerkedtek meg, ott született a bátyám is. A főiskolát elvégezve hozta haza Magyarországra a családját édesapám, aki Hódmezővásárhelyen kapott munkát, távol mindkettőjük családjától. Mindig irigykedtem azon gyerekkori barátaimra, akik gyakran láthatták nagyszüleiket, unokatestvéreiket, hiszen az anyáink messze, Vácott illetve (a mai) Szlovákiában éltek. Ám amikor Szlovákiában összegyűlt a nagy család, nagyapám felejtethetetlen estéket varázsolt nekünk azzal, hogy régi családi fényképeket vetít

tett diavetítővel.

Amikor én megszülettem, anyukám még nem nagyon tudott magyarul, így szlovák az anyanyelvem. Anyukámmal a mai napig szlovákul beszélgetünk.

Általános és középiskoláimat Hódmezővásárhelyen végeztem, a Bethlen Gábor Gimnáziumban tanultam, ami ma szintén református gimnázium. Az iskola mellett főleg zenével foglalkoztam. Tíz évig jártam zeneiskolába, zongorázni tanultam, valamint a gimnáziumi évfolyamunkból alakult református kórusban énekeltem. Minden péntek este a református lelkész, Józsi bácsi vendégei voltunk, és a próbák után felesége, Ilonka néni

pizzáját, pogácsáját fogyasztva még órákig beszélgettünk. Zongoratudásommal én kísértem néha a kórust orgonán, így bármikor elkérhettem a templom kulcsát és felmehettem gyakorolni. Ma is fülembe cseng, ahogy megszólalnak a hatalmas orgonasípok.

A kórusvezetőnk ismeretségeinek köszönhetően meghívást kaptunk Olaszországba, ahol családoknál laktunk, kedves barátságos emberekkel ismerkedtünk meg. A barátok köre évről-évre bővült, egyetemi éveim nyári szüneteit mindig náluk töltöttem. Természetesen az olasz nyelvet is elsajátítottam ez idő alatt. Nekünk még az orosz volt a kötelező idegen nyelv, ami a szlovák ismeretében nem volt nagyon nehéz, így csakhamar mindhárom nyelvből közép- illetve felsőfokú nyelvvizsgát szereztem. Természetesen tanultam angolul is, de abból nyelvvizsgáig nem jutottam el.

Egyetemre Szegeden jártam, matematika-fizika szakon végeztem. Itt ismeretem meg későbbi férjemet, akivel csoporttársak voltunk. A közelebbi kapcsolatunk csak évek múlva alakult ki. Az egyetem után Vásárhelyen kaptam munkát egy műszaki szakközépiskola és gimnáziumban, ahol hét évig dolgoztam. Mellette 2 évig a Gábor Dénes Főiskolán is tanítottam matematikát. Sajnos órarendi problémák miatt egy idő után ezt már nem vállaltam.

A férjem – aki szekszárdi – az egyetem elvégzése után Pécsre kezdett el tanítani, de mellette beiratkozott Szegedre programozó matematikus szakra, így még évekig járt vissza a Dél-alföldre. Akkoriban még a hobbijának, a vitorlázórepülésnek is több időt tudott szentelni. Sajnos versenyzőként nem, de versenybizottsági tagként vagy éppen az ismerős versenyzőkkel való találkozások végett szintén gyakran megfordult a környékünkön. Ilyenkor engem is mindig megkeresett és lassan komolyabb kapcsolat alakult ki a régi barátságból. Ő közben Pestre, majd egy véletlen folytán

Szentendrére költözött, így én már ide költöztem hozzá. Jelenleg Pesten dolgozik informatikusként. Két kislányunk született, két szőke angyal. A nagyobbik Dorka ősszel kezdi az általános iskolát, a kisebbik Bianka most 4 és fél éves.

Az otthon töltött évek alatt szereztem egy mérnök(tanár)-közgazdász diplomát.

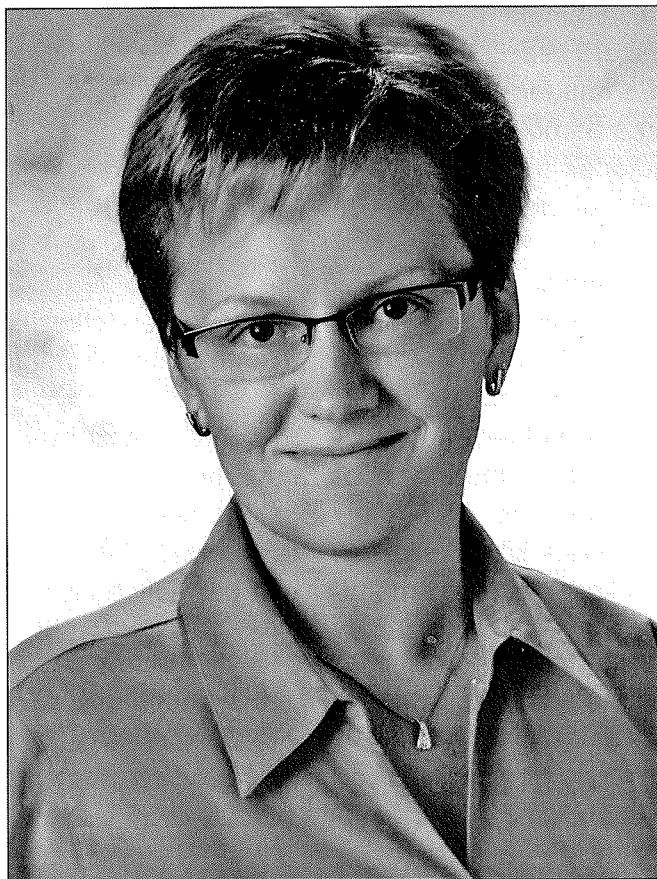
Amikor leteltek a Gyes évei, -mivel családjaink mindkét oldalról messze laknak- szerettem volna helyben munkát találni, és két diploma valamint a három nyelvvizsga ellenére a tanári pályát folytatni. Egy évig ez úgy tűnt, hogy nem fog összejönni. Aztán, amikor már Pomázra is mehettem volna tanítani, kaptam egy telefonívást a Református Gimnáziumból egy álláslehetőséggel. Nem sokat

gondolkoztam, bár eleinte a félállás nem volt annyira kecsegtető, de ma már tudom, hogy jól döntöttem. Nem a tanításba nehéz visszazökkenni, hanem két kisgyerek mellett az új könyvekkel, feladatgyűjteményekkel alaposan megismerkedni, valamint új feladatként a reggeli áhítatokra felkészülni. De itt az iskolában minden segítséget megkapok, nagyon barátságos, jó közösségbe kerültem.

Jelenleg a két kisgyerek a szabadidőmet teljesen kitölti. Sajnos ők is olyan helyzetben vannak, mint én annak idején, hogy messze a nagyi, a mama, a papa,

az unokatestvérek, és most hogy már én is dolgozom és lassan ők is iskolások lesznek, egyre ritkábban tudjuk meglátogatni a rokonokat. Szerencsére édesapámnak köszönhetően minden télen egy hétre síelni és minden nyáron egy hétre nyaralni együtt megyünk a nagyszülőkkel, valamint a bátyám családjával. Remélem ezek a közösen eltöltött hetek még hosszú ideig jellemzik az életünket.

Még egyszer elmondom, hogy nagyon örülök annak, hogy ebben az iskolában taníthatok, és remélem a belém vetett bizalmat sikerül megcsinálnom.

Sítábor 2009

Eljött a várva várt nap (január 25.). A lelkes, síelésre éhes tanulók és kísérőik csapata útra készen várakozott iskolánk parkolójában ezen a bizonyos hideg, vasárnapi reggelen.

A busz pontosan érkezett. Gyorsan bepakoltuk sífelszereléseinket a tárolóba, majd útipoggyászainkat a csomagtartókba. Az útra előkészített csomagjainkat is elhelyeztük a busz utasterében, elbúcsúztunk szüleinktől és elkezdtük utunkat Olaszország, azon belül is Piancavallo felé. A 10-11 órás buszút után megérkeztünk az olasz síparadicsomba. Ekkor már nem láttuk a ránk váró sípályákat, mert már sötét volt, de a busz ablakaiból még a hegyek lábaitól megcsodálhattuk egy pár percre a csodálatos vidék hófödte csúcsait. Egyből vacsorázni mentünk, ahol Massimo várt minket. A kiadós olasz vacsora után csomagja-

inkat kiszabadítottuk a buszból. A síléceket a sítárolóba vittük, majd „meghódítottuk” a szobákat. Aztán eligazításon vettünk részt: sítudásunknak megfelelően beosztottak minket csoportokba, és megkaptuk a hivatalos sítáboros pólókat. Másnap reggel kinézve a szobaablakon rabul ejtett a látvány. Még egy-két sípályára is ráláttunk. Gyorsan megreggeliztünk és irány a felvonó. Persze annak, akinek már volt valaha síléc a lábán, de én nem közéjük tartoztam. (Még...) Így csatlakoztam a csoportomhoz. Hogy világosabb legyen a kép, itt szeretném bemutatni kísérőinket, akik minden mozdulatunkat figyelték, és türelmesen csi-szolgáltak tudásunkat. Az 1-es csoporthoz tartoztak azok a diákok, akiknek még soha-, vagy csak egyszer volt a lábukon léc (ide tartoztam én is). Lelkes vezetőnk Fazekas Andrea tanárnő volt. A 2-es csoport a kezdő-haladóké volt, vagyis a tudásukban még bizonytalan tanulók tartoztak ide. Vezetőik Márta tanárnő, Gyimesi Krisztina tanárnő és férje, Áron voltak. A 3-as csoportba tartoztak azok, akik már edzett síelők voltak, de még nem érezték magukat „versenyzőnek”. Oltalmazójuk Földi tanár úr. A 4-es csoportot, vagyis a „versenyzőket” Köck tanár úr vezette. Mon-

danom se kell, hogy ide tartoztak az abszolút profik. A snowboard-osok az ő tudásuknak megfelelő csoporthoz csatlakoztak, és a síelőkkal együtt szelték a havat. Minden nappal egyre összébb rázódott a csapat, és ha valaki közelebbről vizsgálta meg a hó minőségét (azaz elesett), akkor a többiek, és persze a vezetők is segítségükre siettek. Így egyre jobban megedződünk és az olasz ételektől minden nap új erőre kaptunk. Egyik este Bartha Matyi, iskolánk volt diákja elkápráztatott minket zongorajátékával egy koncert keretében. A táborokhoz még hozzá tartozik a jó hangulat és a buli is, így meglátogattunk egy olasz szórakozóhelyet, ahol különböző korszakokból ismert dalokat játszottak, így minden korosztály jól érezhette magát. Mindenki együtt táncolt és énekelte a dalok szövegét. A sípályákon is érződött a jó hangulat. Volt, aki a

hóban is megfürdött, az ebédidőt pedig minden csoport együtt töltötte. De egyszer minden jónak vége szakad, és ez nem volt máshogy a sítáborral sem (mindenki nagy bánatára), tehát eljött a búcsúzás napja is. Nem volt könnyű otthagyni a már jól ismert pályákat és a festői tájat, így egy kicsit szomorú szívvel, de élményekkel gazdagodva pakoltuk táskáinkat és felszereléseinket a

buszba. Még egy utolsó pillantást vetve a csúcsokra január 30-án a késő délutáni órákban elindultunk hazafelé. Az úton majdnem mindenki elaludt egy-két órára, és hajnali 3-kor begördült a csapattal a busz az iskola parkolójába. Mindenki köszöntötte szüleit, és elkezdődött a szavak áradata a kint szerzett élményekről és tapasztalatokról. Fáradtan tértünk haza az izgalmas és felejthetetlen élmények hatása alatt.

Ezúton szeretnék mindenki nevében köszönetet mondani minden vezetőnek azért a sok gondoskodásért és oktatásért, amit adtak; és így egy életre szóló élményt szereztek nekünk. Ha a következő sítábor legalább fele ennyire lesz jó, nekem ott a helyem! Mindenkinek ajánlom!

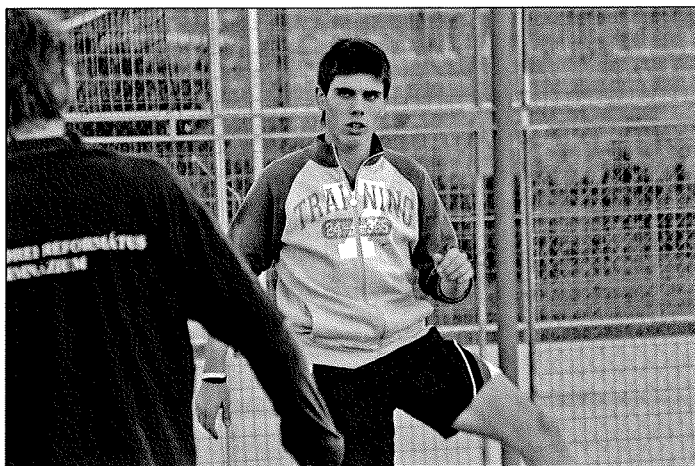
Jövőre találkozunk! Ciao!

Cserekllye Nóra 9.a

Gólkirály

Szalontai Bence vagyok. Pomázon lakom a szüleimmel és Anna nővéremmel (aki 2 éve érettségizett itt). 2001-ben felvételiztem a Szentendrei Református Gimnáziumba, ahol már a 8. tanévemben vagyok.

Alsó tagozatos éveimet a pomázi Mátyás Király Általános Iskolában töltöttem. Itt ismerkedtem meg először a focilabdával, ami azóta elég közeli társam lett. Az elsőszámú sport számomra természetesen a foci, de emellett szeretek még ping-pongozni, teniszezni, és futni is. Most a Budakalász felnőtt csapatában rú-

gom a bőrt, de előtte megfordultam Pomázon, illetve a Dunakanyar SE csapatában is. Eddigi legnagyobb sikerem az volt, amikor megnyertük 2005. májusában a Dunakanyar SE-vel Németországban a minden évben megrendezésre kerülő nemzetközi kupát.

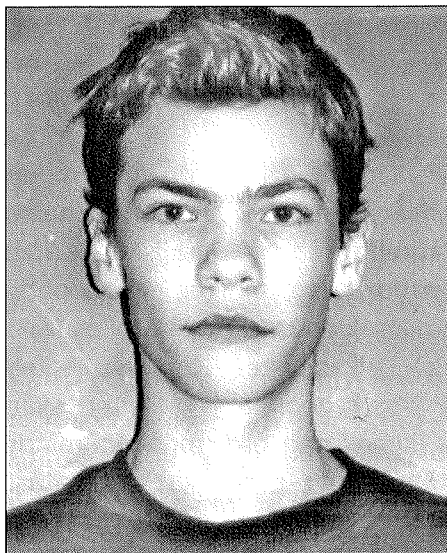
Szerencsére sikerült bekerülnöm az iskolai válogatottba, ahol a 2004-2005-ös idényben voltunk a csúcson, mert akkor eljutottunk az országos döntőbe. Idén is megkíséreltük ezt megcsinálni, de végül a megyei döntőben a 3. helyen zártunk, amivel sajnos nem tudtuk már kvalifikálni magunkat az országos döntőbe. Utána viszont elindultunk a szilveszteri kupán Dunabogdányban az iskolai csapattal, ahol végül sajnos csak a 4. helyen végeztünk, de sokan már a győztest látták bennünk a játékunk alapján. Nagy meglepetésemre engem választottak a torna legjobb játékosának, ami talán annak is köszönhető, hogy én lettem csapatunk házi gólkirálya.

A legközelebbi megmérettetésünk szintén Dunabogdányban lesz majd február környékén, ahova viszont már esélyesként megyünk! Reméljük több sikerrel, mint decemberben, és akkor gyarapodhat az iskola vitrinje egy kupával!

Euro-exam

Magamról: Becságh Dániel vagyok, 5. éve járok ebbe az iskolába, és jelenleg a fantasztikus és zseniális 9.a osztály tagjának mondhatom magam. Németül az általános iskola 3. osztálya óta tanulok, heti 3, idén már 4 órában (külön tanárhoz nem jártam).

Alapvetően nem számítottam arra, hogy az Euro-exam próbayelvvizsga sorozatán az iskolából legjobbként végezhetek. Ezért kezdetben nem is akartam elindulni rajta (részben a több időpont, és az erre rászánandó péntek délutánok miatt), de végül hosszas rábeszélés és a barátom részvétele (a 2. helyezett Boross János) hatására elindultam. Esélyeim már az első alkalommal megnőttek, amikor az iskolából jelentkezett 15 diákból csak 5 jelent meg és más iskolákból is hasonló arányban képviselték magukat, de így is legalább összejöttünk 30-an. A legkevesebben talán téli szünet előtti utolsó napon

voltunk, amikor körülbelül 15-en írtuk a nyelvtani részt. A feladatok soha nem sikerültek tökéletesen, de mindig éreztem, hogy összességében jó munkát végeztem (a 68%-os átlag is ezt mutatja), bár hozzá kell tenni, az utolsó fordulóban már úgy éreztem, azzal is lehet nyerhettem volna, ha csak minden alkalommal elmegyek... A teljesítményemről alapvetően csak annyit tudtam, hogy a 2. forduló után az első helyen álltam, így félig meglepetés is volt, hogy én teljesítettem a legjobban (ehhez szeretném megköszönni Beatrix tanárnőnek a felkészítést) egy ingyenes nyelvvizsgát nyerve. Összegzésképpen: jó tapasztalat volt, és örülök, hogy megismerhettem a nyelvvizsga feladatait, amelyet majd március 14-én tehetek le. Csak buzdítani tudok mindenkit, hogy próbálkozzon, és ha jövőre is lesz próbayelvvizsga, akkor induljon rajta!

Élményünk a múzeumban

2008. február elején Jeges Ernő és Rozgonyi László kiállítására vitt el minket egyik rajzóra alkalmával Györgyi tanárnő. A Művészet Malomban található ez a galéria. Az egész osztály beözönlött a kiállítás helységébe. Sokan az elején csak elszaladtak néhány kép előtt, de aztán látszott, hogy leálltak megtekinteni egy-egy alkotást. Három emeleten keresztül nézhetünk meg a festményeket. Nagyon érdekes volt. Az tetszett a legjobban, ahogy a színeket használták. Igaz, nekünk Jeges Ernő képei jobban felkeltették a figyelmünket. Az is nagyon különleges volt, hogy aprólékos, és kidolgozott képek voltak. Sajnos nem volt elég időnk, mert vissza kellett menni a suliba. De nagyon élveztük, mert nagyon szép képek voltak. Tanárnő köszönjük szépen, hogy elvitt minket ide!

A kiállító művészekről röviden:

Jeges Ernő: Tanulmányait 1917-ben az Iparművészeti Iskolában kezdte, majd 1918-1922 között a Képzőművészeti Főiskolára járt, ahol Réti István tanítványa volt. Már a középiskolában rendszeresen rajzolt, ő készítette Ady Endre A halottak élén című utolsó verseskötetének a címlapját. 1918-ban megrajzolta az Országos Propaganda Bizottság megbízásából a Nem! Nem! Soha! szövegű plakátot, és ezt számos más megbízás követte, többek között 1919-ben, a Tanácsköztársaság alatt, majd ezt követően is. 1921-től

Deli Antallal, Pándy Lajossal és Parobek Alajossal gróf Batthyány Gyula meghívására Bicskén dolgozott, az itt festett Szent Jeromos című képpel elnyerte Ernst Lajos díját. 1922-ben a "bicskei művésztelep" tagjaként a Nemzeti Szalonban mutatta be képeit, és ugyancsak ez év szeptemberében az Ernst Múzeumban állított ki nagyobb kollekciót. A Danaé című képével elnyerte a Szinyei Merse Pál Társaság Nemes Marcell-ösztöndíját, amellyel 1922 végén Párizsba utazott, ahol a Julian Akadémiára járt, és a Barbizonban is festett.

Rozgonyi László: Festő. Tanulmányait a budapesti Képzőművészeti Főiskolán végezte. Mestere Réti István volt. A nagybányai szabadiskola növendéke volt 1914-ben. Tanulmányúton járt Franciaországban és Olaszországban. A műegyetem tanársegédként dolgozott éveken át. A szentendrei művésztelep létrehozásában is részt vett 1926-ban. Egyházi témájú képeket is festett. 1924 óta állított ki. Tagja volt a KÉVÉ-nek, a KUT-nak, az UME-nak. Kiállításai Szentendrén 1946-ban, az Ernst Múzeumban 1946-ban, a Fővárosi Képtárban 1947-ben, a Magyar Nemzeti Galériában 1963-ban voltak. Művei a Magyar Nemzeti Galériában és a szentendrei Ferenczy Károly Múzeumban láthatók.

Tóth Anna - Méhes Vera 8.a

Újévi koncert

Összeállításunkban a 2009. január 16-án este 6 órakor, a Vujicsics Tihamér Zeneiskola kamatermében hagyományteremtő szándékkal tartott újévi hangversenyről számolnak be szervezők és közreműködők.

Idéi tanévünk elején az Igazgatóság sort kerített az első iskolaszéki ülésre, amin én magam is részt vehettem. Ott vetődött fel először az újévi koncert ötlete. Az iskola régóta tervezte már egy hasonló jótékonysági esemény lebonyolítását. A tervet a leg-közelebbi DPR ülésünk alkalmával felvettem, és a diákságnak is tetszett az elképzelés, így hát nem volt más hátra, mint előre. Barátaim azonnal bizottságot alapítottak, és neki is kezdtünk a koncert szervezésének. Szerencsénkre a helyszín már adott volt, így nekünk a programról kellett gondoskodni. Az Igazgatósággal, a Szülői Munkaközösséggel, és a fellépőkkel való egyeztetések után el-

készült az est programja. A téli szünet után pedig már csak egy hetünk volt az utolsó simításokra. A koncert napján délelőtt a szervezőbizottság próbát tartott a zeneiskola dísztermében, ami remekül sikerült, így nyugodt szívvel várhattuk az estét. Az újévi koncert fantasztikus lett, ezért bízom benne, hogy ezzel sikerült egy hagyományt indítanunk iskolánk történetében. Szeretnék köszönetet mondani: Igazgatóságunknak, a Szülői Munkaközösségnek, Ferenczi Alpár és Székely Gábor tanár úrnak, Elter Istvánnak, Bodrogi Fanninak, és Beke Zitának a szervezésben való segítségükért.

Takács Zalán, DPR elnök, 10. b

Az újévi koncert ötlete azonnal nagyon megtetszett. Fontosnak tartok minden olyan eseményt, ahol az iskola diákjai bármilyen irányú zenei tehetségüket megmutathatják. Azt gondolom, ez a

koncert is egy mérföldkö lehet egy pezsgő zenei életű iskola megteremtése felé vezető úton. Külön köszönet illeti a Vujicsics Tihamér Zeneiskola vezetését, akik lehetőséget adtak, hogy hangversenyünket a Zeneiskola kitűnő akusztikájú, patinás kamaratermében, kiváló zongorájuk igénybevéte-

lével tarthattuk meg. Nagy élmény volt számomra az énekkar szereplése. Műsorunkon a decemberi Városi Ökumenikus Kórustalálkozón (ez volt az első alkalom, hogy kórusunk iskolán kívüli rendezvényen mutatta meg magát, méghozzá nagy sikerrel) előadott darabokból válogattunk. Úgy érzem, a lendületes, vidám énekkari műsor az iskolai rendezvényen is sikert aratott.

Székely Gábor, énektanár

2009. január 16-án este került megrendezésre az iskola első újévi koncertje. A DPR és az SZMK szervezte az estét hagyományteremtő jelleggel. A Diákpresbitérium minket is felkért, hogy lépjunk fel valamivel. Végül úgy döntöttünk, hogy két könnyűzenei számot adunk elő (Jamiroquai – Virtual Insanity, Jamiroquai – Runaway). A zenészek (Ligeti Norman (gitár), Földi Tamás (dob), Kiss-Máté Csanád (basszus-gitár)) nagyon jól játszottak és előadás előtti hetekben a próbák jó hangulatban teltek. Végül a billentyűs - aki velünk játszott vol-

na - nem tudott eljönni, ám az utolsó pillanatban Ferenczi Alpár tanár úr a kérésünkre „megmentett minket” és elvállalta, hogy kísér minket zongorán. Nagy meglepetésünkre Alpár tanár úr eddig ismeretlen jazz zongora tudását fedte fel és virtuóz játékával fergetegesen szerepelt az előadáson. Köszönjük a tanár úrnak a segítséget! Mi jól éreztük magunkat az előadás és a próbák alatt és reméljük, akik hallgattak minket, ők is így éreztek.

Kun Édua, jazz ének, 9. a

Szerintem a koncert sokszínű és érdekes volt. Sok előadót hallhattunk, láthattunk, akik szebbnél szebb produkciókkal emelték az este színvonalát. Az előadók között voltak a Wass Albert vers- és prózamondó verseny helyezettjei, akik műsorukkal változatosabbá tették a zenei eseményt, és színes, olykor megható előadásukkal remekül szórakoztatták a közönséget. Halhattunk még zongora-, fuvola-játékot, és voltak, akik énektudásukat csillogtatták meg népdalok, zsoltárok és jazz énekek előadásával, és természetesen az énekkar is részt vett ezen az eseményen. Úgy gondolom, hogy aki eljött, és megnézte ezt a koncertet az egy fantasztikus élménnyel lett gazdagabb, és diáktársai között sok tehetséges előadót fedezhetett fel.

Cséky Angéla Kitti, énekkar, 9. ny

Mire jó az újévi koncert? Többek között arra, hogy akinek kedve és tehetsége van hozzá, megmutathassa zenei képességeit más, hasonló szándékú diákok, szüleik, és néhány tanár előtt. Azt hiszem, vegyes érzelmekkel emlékszem vissza erre az eseményre. A lelkesedésre természetesen nem lehetett panasz, de némely produkció – talán a felkészülési idő rövidege miatt – hagyott némi kíváncsival maga után. De nem baj! Az emlékeinkben úgyis az marad meg, ami tetszett. Különösen szépnek tartom, hogy diákok együtt kamarazenélnek, ezért szeretném kiemelni a 9. b-ből Flóra és Ágota igen színvonalas közös produkcióját. Természetesen én is szorgalmasan készültem a fellépésre. Még egy gyors, rögtönzött zongoraórát is vettem előtte, ami megtette a hatását. A pár perc eldarált tanácsokat megfogadva tudtam úgy előadni a darabot, amilyen szépen és hibátlanul talán még sosem játszottam koncerten. Chopin Asz-dúr, „Hárfa” etüdje mégérdemelte a belefektetett sok munkát, és ezt a szép előadást. Kár, hogy a koncerten a fellépőkön kívül kevés tanár és diák volt jelen, és felvétel sem készült róla.

Soós Zsófia, zongora, 11. a